

Delirium amoris

LAUREN OLIVER

the house of books

Dit is een werk van fictie. Personages, gebeurtenissen en dialogen zijn een product van de verbeelding van de auteur. Elke overeenkomst met werkelijk bestaande gebeurtenissen of personen, levend of dood, berust op toeval.

EEN GEOGRAFISCHE NOOT OVER DE BESCHRIJVING VAN PORTLAND, MAINE:

Ook al bestaan veel van de in het boek beschreven grotere geografische gebieden echt (zoals Tukey's Bridge, Back Cove, Munjoy Hill en het gebied van Deering Highlands) – ik had het voorrecht ze te ontdekken tijdens mijn research voor dit boek – de meeste (zo niet alle) straten, stranden, natuurgebieden en universiteiten zijn door mijzelf bedacht. Aan de bewoners van Portland: mijn welgemeende excuses voor de fictionele vrijheden die ik mij heb veroorloofd ten aanzien van jullie prachtige stad, en tot gauw!

De regels uit “i carry your heart with me (i carry it in” zijn afkomstig uit *Complete Poems: 1904-1962* van E.E. Cummings, bewerkt door George J. Firmage. Copyright 1952, © 1980, 1991 by the Trustees for the E.E. Cummings Trust. Gebruikt met toestemming van Liveright Publishing Corporation.

Oorspronkelijke titel: Delirium

Oorspronkelijke uitgave: HarperCollins Publishers

Copyright © 2011 by Laura Schechter

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling: Willeke Lempens

Vormgeving illustratie omslag en illustratie binnenwerk: marliesvisser.nl

Omslagfoto: Getty Images

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3283 4

NUR 285

D/2012/8899/19

www.laurenoliverbooks.com

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

En

*De gevaarlijkste ziekten zijn die die ons doen geloven
dat we gezond zijn.*

– Spreuk 42, uit: *Het Boek van Ssst*

Het is nu vierenzestig jaar geleden dat de president en het Consortium de liefde tot Ziekte hebben verklaard en drieënveertig jaar dat de geleerden een behandelwijze ervoor hebben ontwikkeld. Alle leden van mijn familie hebben deze Procedure al ondergaan. Mijn oudere zus Rachel is nu negen jaar Ziektevrij. Zij is al zo lang beveiligd tegen de liefde, dat ze zich de symptomen niet eens meer kan herinneren. Mijn Procedure zal over exact vijfennegentig dagen plaatsvinden: op 3 september, mijn verjaardag.

Veel mensen zijn bang voor de Procedure. Sommigen verzetten zich er zelfs tegen. Maar ik ben niet bang. Ik kan juist niet wachten! Als het kon, zou ik het morgen laten doen, maar je moet minstens achttien zijn (of soms iets ouder) voor de wetenschappers je kunnen behandelen. Anders kan de Procedure misgaan: er zijn zelfs mensen die er hersenletsel aan over-

houden, gedeeltelijke verlamming, blindheid, of nog erger...

Ik vind het niet fijn dat ik nog steeds rondloop met de Ziekte in mijn bloed. Soms zou ik durven zweren dat ik haar door mijn aderen voel kronkelen – als iets rottends, zure melk of zo. Het geeft me een vies gevoel. Het doet me denken aan kinderen met een driftbui. Aan verzet, en aan besmette meisjes die met hun nagels over de stoeptegels krassen, de haren uit hun hoofd trekken, terwijl de kwijl uit hun mond loopt.

En natuurlijk doet het me denken aan mijn moeder.

Na de Procedure zal ik voor altijd gelukkig en veilig zijn. Dat is tenminste wat iedereen zegt: de geleerden, mijn zus, tante Carol. Ik krijg mijn Procedure en dan word ik gekoppeld aan een jongen die de evaluators speciaal voor mij hebben uitgekozen. En over een paar jaar trouwen we met elkaar.

Ik droom de laatste tijd ineens over mijn bruiloft. In die dromen sta ik onder een witte luifel, met bloemen in mijn haar. Ik houd iemands hand vast, maar telkens wanneer ik mijn hoofd draai om naar hem te kijken, wordt zijn gezicht een wazige vlek – als een fotocamera die opeens onscherp wordt – en kan ik niet meer zien hoe hij eruitziet. Zijn handen zijn echter koel en droog en mijn hart klopt gelijkmatig in mijn borstkas en in mijn droom wéét ik dat het altijd in datzelfde ritme zal blijven slaan: nooit overslaan of opspringen of vertragen of versnellen – nee, gewoon: boem, boem, boem, tot aan mijn dood.

Veilig, en vrij van pijn.

Het is niet altijd zo goed geregeld geweest. Op school hebben we geleerd dat de mensen vroeger, in de donkere dagen, niet beseften dat de liefde een dodelijke ziekte was. Lange tijd zagen ze het zelfs als iets goeds; iets wat je verheerlijkte en nastreefde. Dat is meteen een van de redenen dat het zo gevaarlijk is: ‘Het tast je hersenen aan, waardoor je niet helder meer kunt denken of rationele beslissingen kunt nemen aangaande je eigen welzijn.’

(Dat is symptoom nummer twaalf, zoals vermeld in de paragraaf *delirium amoris* van de twaalfde druk van het *Handboek voor Veiligheid, Gezondheid & Geluk*, of *Het Boek van Ssst*, zoals wij het noemen.) In plaats van de liefde had men het toen over andere kwalen zoals stress, hartklachten, angsten, depressie, hoge bloeddruk, slapeloosheid, stemmingsstoornissen. Zonder zich te realiseren dat dit in wezen slechts symptomen waren, die meestal konden worden toegeschreven aan de gevolgen van *delirium amoris*.

Helaas zijn we in de Verenigde Staten nog niet geheel bevrijd van *delirium amoris*. Tot het moment dat de Procedure geheel is geperfectioneerd, en deze ook veilig is voor mensen onder de achttien, zullen we nooit volledig beschermd zijn. De Ziekte sluipt nog steeds om ons heen, wurgt ons met haar onzichtbaar rondgrijpende tentakels. Ik heb talloze Onbehandelden naar hun Procedure gesleurd zien worden – zo aangetast en uitgehold door de Ziekte, dat ze nog liever hun eigen ogen uitrukten of zich op de prikkeldraad op het hekwerk rond de laboratoria stortten, dan zonder de liefde te moeten leven.

Jaren geleden lukte het een meisje zich op de dag van haar Procedure uit haar boeien te bevrijden en op het dak van het laboratorium te klimmen. Zij viel snel, zonder te gillen. Dagenlang zonden ze op tv het beeld van haar dode gezicht uit, om ons te herinneren aan de gevaren van *delirium amoris*. Haar ogen waren open en haar hals lag in een onnatuurlijke hoek, maar zoals ze met haar wang op de stoeptegels lag, had je net zo goed kunnen denken dat ze even was gaan liggen voor een dutje. Vreemd genoeg was er maar heel weinig bloed: slechts een dun donker stroompje uit haar mondhoeken.

Nog vijfennegentig dagen en dan ben ik veilig. Natuurlijk, ik ben er best zenuwachtig voor. Ik vraag me af of de Procedure pijnlijk zal zijn. Ik wilde dat ik het achter de rug had. Ik vind het

moeilijk geduld te hebben. Ik vind het moeilijk niet bang te zijn nu ik nog Onbehandeld ben, hoewel delirium amoris me nog altijd niet heeft weten te vinden.

Toch maak ik me zorgen. Ze zeggen dat de liefde mensen vroeger tot krankzinnigheid dreef. Dat is al erg genoeg. Maar *Het Boek van Ssst* verhaalt ook over zij die stierven, vanwege een verloren liefde of omdat ze de liefde nooit hadden gevonden. En dat boezemt me nog de meeste angst in.

Het dodelijkste van alle dodelijke dingen doodt zowel wanneer je het hebt als wanneer je het niet hebt.